

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci žalobce **P. G.**, bytem U K. 21, L., zastoupeného Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, Praha, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2016, č. j. KUOK 17210/2016, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 11. 2015, č. j. SMOL/243436/2015/OARMV/DPD/Reg, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Přestupku z nedbalosti se žalobce dopustil tím, že dne 29. 6. 2015 v 17.03 h v obci Lutín na ulici Olomoucká u domu č. p. 121, ve směru jízdy k obci Hněvotín, jako řidič

motorového vozidla VW Transporter, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h, neboť řídil uvedené vozidlo rychlostí 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h, byla nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 62 km/h, tedy rychlost o 12 km/h vyšší, než jaká byla v měřeném úseku maximálně dovolena. Za tento přestupek byly žalobci uloženy pokuta ve výši 1.600 Kč a paušální náhrada nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] **V žalobě** žalobce namítal, že žalovaný nevypořádal všechny argumenty a důkazní návrhy a se zbylými se vypořádal chybně. Správní orgány nevyhodnotily správně materiální aspekt přestupku, nevypořádaly se s návrhem na rekonstrukci, výslech zasahujících policistů a výslech žalobce, který řídil vozidlo v době zastavení Policií ČR, ale nikoliv v době spáchání přestupku. Žalovaný se nevypořádal s námitkami k podjatosti úředních osob, ke způsobu měření rychlosti a určení místa změření údajného překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce nenaplnil skutkovou podstatu přestupku, jelikož nelze určit místo, kde k přestupku údajně došlo. K tomu totiž nebyl proveden žádný důkaz. Z nečitelné fotografie toto patrné není, ta zachycuje jen registrační značku vozidla a tovární značku. Proto žalobce navrhoval výslech policistů.

[3] Po vznesení námítky podjatosti neměl správní orgán provést ústní projednání přestupku, tento úkon snesl odkladu ve smyslu § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Provedené ústní jednání je nezákonné a žalobce byl provedením jednání v jeho nepřítomnosti zkrácen na svých právech účastí na provádění důkazů, vyjadřování se k nim, navrhování dalších důkazů apod.). Žalobce očekával, že nejprve bude rozhodnuto o jeho námitce podjatosti a teprve poté bude pokračovat správní orgán v řízení, bude nařízeno nové ústní jednání a proveden výslech svědků.

[4] Dále se správní orgán nevypořádal se zaviněním žalobce, neprokázal jej a neodůvodnil. Žalovaný konstatoval, že postačuje ohrožení zájmu společnosti, ale takové ohrožení neprokázal, ani netvrdil. Z rozhodnutí nevyplývá, že by byli ohrožení jiní účastníci silničního provozu v daném čase a místě. Správní orgány se vůbec nezabývaly povětrnostními vlivy, stavem vozovky a viditelností v daném místě.

[5] Nebyla splněna ani materiální stránka přestupku. Tu je povinen správní orgán zkoumat vždy. Správní orgány měly v daném případě řízení zastavit.

[6] V rozhodnutích není zákonným způsobem uvedeno, proč měli policisté měřit rychlost projíždějících vozidel v daném místě. Ti mohou měřit rychlost vozidel podle zákona jen v souvislosti s dohledem nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích.

[7] Policisté postupovali při obsluze rychloměru v rozporu se zákonem a přitom nebyli ve správním řízení vyslechnuti. Žalovaný pouze účelově konstatoval, že žalobce neuvedl, co by měl výslech policistů ozřejmit.

[8] Rychloměr nebyl po výměně pneumatik kalibrován v souladu s návodem. Policisté měli ve vozidle potraviny a sladkosti, které mají vliv na funkčnost rychloměru. Ani v souvislosti s tímto nebyl rychloměr řádně kalibrován. V rozhodnutích správních orgánů obou stupňů není uvedeno, jakým způsobem předmětný rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla; ani kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivována. Žalobce navrhl důkaz přesným popisem mechanismu výpočtu rychlosti měřeného vozidla zadáním znaleckého posudku, který určí, zda je mechanismus výpočtu rychlosti vozidla v souladu s fyzikálními zákony, aby bylo vyloučeno, že měřicí zařízení rychlost jen neodhaduje. Dále žalobce navrhl k určení délky brzdné dráhy rekonstrukci. Tyto důkazní návrhy však žalovaný ponechal až na výjimky bez povšimnutí.

[9] Žalobci bylo upřeno právo podle § 36 odst. 3 správního řádu a nemohl se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. O této možnosti nebyl ani zpraven ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu.

[10] Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s odvolacími, s nimi se v napadeném rozhodnutí vypořádal a na svých závěrech nadále setrvává. Některé námitky s věcí nesouvisí, část je vyvrácena spisovým materiálem a zčásti se jedná o procesní strategii zpochybňování všech kroků správních orgánů. Správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a pokud byl dle svého názoru žalobce na některých právech krácen, tak pouze proto, že na uplatnění svých práv rezignoval.

[11] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 17. 2. 2016 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[12] Soud zjistil ve vztahu k souzené věci z oznámení přestupku, že byl spáchán tak, jak je popsán v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. V části „Další zjištění“ je uvedeno, že měřicí stanoviště bylo u domu č. p. 121.

[13] V úředním záznamu Policie ČR ze dne 29. 6. 2015 je vysvětleno, že při měření rychlosti bylo denní světlo, počasí jasno, provoz na silnici byl mírný a nemohlo dojít k záměně vozidel.

[14] Na fotografii z automatického záznamu z rychloměru je zaznamenáno předmětné vozidlo s registrační značkou, webovou adresou a telefonním číslem, v pozadí je viditelná zeleň, sloup a část vozovky.

[15] Součástí spisu je ověřovací list s uvedením vlastníka vozidla, údajů o zkoušení měřidla a výsledku zkoušky atd.

[16] Podle evidenční karty řidiče měl žalobce nula bodů v hodnocení a záznamy o dvou přestupcích (překročení rychlosti).

[17] Po obdržení příkazu proti němu podal žalobce odpor.

[18] Dne 1. 9. 2015 převzal žalobce do vlastních rukou předvolání k ústnímu jednání a byl mj. poučen podle § 36 správního řádu a § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“) a v posledním odstavci poučení byl žalobce výslovně upozorněn na možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k věci a navrhnout důkazy.

[19] Žalobce poté podal prostým e-mailem námitku podjatosti proti všem zaměstnancům správního orgánu I. stupně z důvodu příjmu z pokut do obecního rozpočtu a jejich motivace na výběru. Žalobce uvedl, že se k jednání nedostaví a vyčká rozhodnutí o námitce podjatosti a na to, až jednání povede nepodjatý úředník.

[20] Dne 21. 9. 2015 projednal správní orgán I. stupně přestupek v nepřítomnosti žalobce, neboť se žalobce řádně neomluvil a byla mu dána veškerá potřebná poučení.

[21] Dne 24. 9. 2015 podal žalobce opět námitku podjatosti všech zaměstnanců správního orgánu I. stupně. Správní orgán vyzval žalobce k označení konkrétních osob a důvodu jejich podjatosti. Žalobce k tomu zopakoval své námitky a dále uvedl jmenovitě oprávněnou úřední osobu a její nadřízené a všechny další zaměstnance dotčeného správního orgánu.

[22] Správní orgán I. stupně v **rozhodnutí o přestupku** mj. uzavřel, že námitka podjatosti nebyla ani přes opakované výzvy řádně doplněna, nebyla konkrétní, a proto se jí správní orgán nezabýval a projednal přestupek v nepřítomnosti, protože se žalobce náležitě neomluvil. Správní orgán I. stupně popsal důkazy a usoudil, že nejsou rozporné a podaly dostatečná skutková zjištění, o nichž nejsou důvodné pochybnosti. Při zdůvodnění sankce správní orgán I. stupně uvážil, že došlo k hrubému porušení pravidel silničního provozu a žalobce řídil vozidlo rychlostí v polovině zákonem stanovené hranice rychlosti nutné k naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku. Rychlou jízdou byla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a to již samotným překročením nejvyšší dovolené rychlosti. Všechny přestupky spáchané porušením rychlosti jsou delikty ohrožovací, nikoli poruchové, nevyžaduje se následek. Přestupek byl v daném případě spáchán z nedbalosti. Správní orgán I. stupně vzal v potaz i charakteristiku místa přestupku. Jednalo se o pozemní komunikaci v obci s vyšším výskytem chodců a přestupek byl spáchán v odpoledních hodinách.

[23] V **odvolání** žalobce namítal, že nebylo rozhodnuto o námitce podjatosti, že přestupek byl projednán nezákonně v nepřítomnosti žalobce, že nebyli vyslechnuti policisté, že se žalobce vyměnil se svým spolujezdcem, že nebylo prokázáno

zavinění, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, že není ze snímku zřejmé, které vozidlo patří žalobci, není jasné, že vozidlo patřilo žalobci a kdo ho řídil.

[24] Správní orgán měl konstatovat, že ve spise je návod tak, aby se s ním mohl žalobce seznámit. Správní orgán nedoložil, jak zjistil, že policisté postupovali podle zákona. K podkladům, které vyhotovili policisté, nelze přihlížet. Ani jeden z policistů ani správní orgán nedokázali popsat vozidlo žalobce.

[25] Správní orgán měl zjistit u Policejního prezidia či Ministerstva vnitra, jak jsou policisté hodnoceni za zjišťování přestupků. Když žalobce odmítl podepsat záznam o přestupku, policisté se snažili hledat cokoli, za co by jej postihli. Účelově policisté neuvedli do protokolu, že žalobce má zatmavená skla. K tomu by měla být provedena rekonstrukce, do automobilu nebylo vidět.

[26] Měl být vypracován znalecký posudek s cílem zjistit, zda mohli policisté do vozidla vidět. V souladu s § 137 odst. 4 správního řádu nelze úřední záznam použít jako důkazní prostředek. Důkazy musí být provedeny před správním orgánem, což stvrzuje judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozhodnutí není popsáno, jak zpracovává rychloměr naměřená data, žalobce toto měření neuznal. Policisté postupovali při obsluze rychloměru v rozporu se zákonem. Rychloměr nebyl náležitě kalibrován. Policisté měli ve vozidle sladkosti a potraviny, které mají vliv na funkčnost rychloměru.

[27] Dále žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán k tomu žalobce nevyzval. Žalobce po podání námítky neočekával rozhodnutí. Žalobce nikoho svou jízdou neomezil, ostatně to správní orgán ani netvrdí. Nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Tu je vždy v souladu s judikaturou prokázat. V době přestupku se na komunikaci nenacházeli chodci ani cyklisté, byla dobrá viditelnost, nízká hustota provozu a úsek byl přehledný a rovný. Správní orgán ani neodůvodnil, proč spis nedoplnil. Dále neodůvodnil, proč policisté v daném místě měřili rychlost. To mohou jen při dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu.

[28] Žalobce navrhl, aby byl spis doplněn o návod k obsluze rychloměru, aby se mohl seznámit s technologií měření. Správní orgán neprokázal, že se žalobce nevyměnil se spolujezdcem. Žalobce navrhl k důkazu dále přesný popis mechanismu výpočtu rychlosti měřeného vozidla, znalecký posudek k porovnání tohoto mechanismu s fyzikálními zákony a brzdě dráhy, výslech policistů, rekonstrukci situace a výslech spolujezdce – řidiče.

[29] Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** neshledal námítku podjatosti důvodnou z důvodu její obecnosti a neuvedení konkrétního zájmu na výsledku řízení nebo vztahu ke svědkům a důkazům. V případě žalobcem tvrzeného zájmu na výběru pokut coby příjmu rozpočtu jakožto motivaci úředních osob toto důvodem podjatosti není. Žalovaný odkázal na věcnou a místní příslušnost obecních úřadů při projednávání přestupků a zákonnou úpravu. Nadto je námítka podjatosti

opožděná, protože o konkrétní oprávněné úřední osobě se dozvěděl žalobce již z příkazu.

[30] Žalovaný taktéž aproboval postup správního orgánu I. stupně při projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce. Žalobce byl řádně předvolán s třítydenním předstihem a žalobce nesdělil správnímu orgánu žádné důvody, které by mu bránily se k jednání dostavit. Takovým důvodem nebyla ani vznesená námitka podjatosti. Ta byla navíc nejdříve podaná e-mailem bez doplnění o řádnou formu, a to den před jednáním. Námitka podjatosti podaná v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu byla podána až po jednání. Bylo na žalobci samotném, aby se před jednáním informoval, zda se bude konat.

[31] Navrhovaný výslech policistů byl nadbytečný, protože z listinných důkazů ve spise byl skutkový stav dostatečně prokázán. O skutkovém stavu nevznikly žádné pochybnosti. Záznam z rychloměru je přesvědčivým a spolehlivě zjištěným důkazem. Místo přestupku bylo dostatečně konkretizováno, žádná žalobcem namítaná mapa se ve spise nenachází. Ani tvrzená výměna se spolujezdcem nevyplyvá z žádného důkazu a žalobci bylo prokázáno, že byl řidičem vozidla. Ostatně žalobce podepsal oznámení přestupku a nenamítal, že by vozidlo neřídil.

[32] Ke spáchání předmětného přestupku postačuje zavinění z nedbalosti, to bylo uvedeno ve výroku, žalobce je držitelem řidičského oprávnění, má potřebnou odbornou způsobilost. Spáchání přestupku naplňuje formální znaky a nejsou zde okolnosti vylučující protiprávnost.

[33] Nedůvodné jsou odvolací námitky ohledně zjištění řidiče a vozidla. Na fotografii je zachyceno pouze jedno vozidlo na odjezdu z 2/3 fotografie, je čitelná registrační značka, žalobce podepsal oznámení o přestupku.

[34] Dle žalovaného nebylo třeba spis doplňovat o návod k obsluze, přestupek byl dostatečně zjištěn, další dokazování by bylo nadbytečné. Žalobce nevznese žádnou relevantní námitku, proč by mělo být měření nesprávné a co by mělo být prokázáno čtením návodu k obsluze rychloměru. Taktéž navržený znalecký posudek je nadbytečný. Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, tak si mohl podle § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, vyžádat ověření měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Měření rychlosti je technický úkon a z toho je třeba vycházet. Stanovené měřidlo bylo doloženo ověřovacím listem, který dokládá jeho ověření a platnost v době měření.

[35] Žalovaný neuznal ani námitku o nesprávném měření rychlosti. Ucelený řetězec přímých a nepřímých důkazů, které na sebe logicky navazovaly, osvědčily jednání žalobce. V řízení nevyšlo najevo nic, co by zpochybnilo zjištěný skutkový stav. Tvrzení žalobce k měření nemají oporu ve spise a nebyla prokázána. Šlo o fabulace a převrácení faktů. Nebylo třeba zkoumat motivaci policistů a způsob jejich hodnocení za vyřešené přestupky. Z úřední činnosti je známo, že obsluha rychloměru spočívá pouze v nastavení směru (v daném případě bylo měřeno

z pevného stanoviště) a nastavení limitu rychlosti vozidel, při jejichž překročení se provede automatický záznam.

[36] Nepravdivá je námitka, že správní orgán I. stupně použil k důkazu úřední záznamy. Jednání bylo naopak prokázáno automatickým záznamem z rychloměru s fotografií vozidla. Žalobce věděl nejméně od 19. 8. 2015 při převzetí příkazu, jaké jednání je mu kladeno za vinu a mohl uplatňovat svá práva.

[37] K námitce ke způsobu měření rychlosti žalovaný odkázal na uvedené a dále na to, že žalobce namítá skutečnosti, které s přestupkem nijak nesouvisí, jsou ke způsobu měření rychlosti irelevantní a vytváří si nepodložená tvrzení.

[38] Žalobce se nedostavením se k ústnímu projednání přestupku připravil o možnost účasti na dokazování a seznámení s podklady rozhodnutí. Podávat návrhy mohl do vydání rozhodnutí. Po jednání správní orgán žádné další důkazy neprováděl a žádné další podklady rozhodnutí neshromažďoval. Správní orgán mohl vycházet z podkladů ve spise a vydat rozhodnutí.

[39] Překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci samo o sobě porušuje společenský zájem na dodržování pravidel silničního provozu a bezpečnosti provozu. Materiální stránka se u těchto přestupků posuzuje mj. vzhledem k nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem o silničním provozu. Pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje ohrožení jiných účastníků provozu ani skutečné ohrožení něčího života, působení pravidel silničního provozu má výrazně preventivní charakter.

[40] S dokazováním provedeným správním orgánem I. stupně a se skutkovými a právními závěry se žalovaný ztotožnil a popsal je.

[41] Jako nedůvodnou posoudil žalovaný námitku, že nebylo uvedeno, proč policisté měřili rychlost v daném místě, a odkázal na povinnosti Policie ČR dané § 79 zákona o silničním provozu. Místo přestupku bylo na pozemní komunikaci a důkaz záznamem z rychloměru byl zákonně pořízeným důkazem.

[42] Navrhované důkazy žalovaný označil za nadbytečné, neboť skutkový stav byl dostatečně prokázán, správní orgán není důkazními návrhy vázán a odvolání bylo „šablonovité“.

[43] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[44] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 29. 6. 2015 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 2. 3. 2016.

[45] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[46] Námitku nepřezkoumatelnosti neshledal soud opodstatněnou. S návrhy žalobce na další dokazování se žalovaný vypořádal zejména v bodě 14 napadeného rozhodnutí (strana 12). Se zaviněním se vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí v bodě 4 na straně 8. Se způsobem a místem měření rychlosti se žalovaný vypořádal v bodě 3 a 5 až 7 napadeného rozhodnutí.

[47] Soud při dalším přezkumu, provedeném z úřední povinnosti, neshledal, že by rozhodnutí trpělo nepřezkoumatelností. Naopak, rozhodnutí žalovaného je vhodně uspořádané, obsahově úplné; je zcela srozumitelné a obsahuje všechny potřebné důvody. Rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek a v souhrnu je zákonné a splňuje všechny požadavky podle § 68 odst. 3 správního řádu.

[48] Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rámci svěřené věcné pravomoci a námítka podjatosti byla ve správním řízení skutečně nedůvodná. Způsob obrany žalobce vypovídá o snaze co nejvíce prodlužovat řízení. Námitka podaná e-mailem bez zaručeného podpisu nebyla podána v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu. Správní orgán I. stupně tedy nebyl povinen k ní přihlížet. Ústní jednání dne 21. 9. 2015 tak proběhlo v souladu se zákonem. Dne 24. 9. 2015 podaná námitka byla vypořádána v rozhodnutí o přestupku ze dne 12. 11. 2015. Žalovaný pak podrobně vysvětlil postup ohledně námítky podjatosti a vysvětlil svůj právní názor v bodě 1 napadeného rozhodnutí. S tímto posouzením se soud ztotožňuje.

[49] Soud poukazuje na to, že správní orgán nemusel vydat o námitce podjatosti samostatné usnesení (jak namítal žalobce v žalobě), neboť formulaci „k námitce se nepřihlédne“ obsaženou v § 14 odst. 2 správního řádu z roku 2004 je nutno vykládat tak, že o námitce podjatosti úřední osoby, která nebyla účastníkem řízení uplatněna bez zbytečného odkladu, se nerozhoduje samostatným usnesením (to však neznamená, že by se skutečnostmi, které jsou v ní uvedeny, neměl příslušný správní orgán vůbec zabývat - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, čj. 1 As 89/2010 – 152, www.nssoud.cz). V posuzovaném případě z povahy věci či jiných okolností nebylo patrné žádné podezření, že v důsledku toho, že je v obecním rozpočtu plánován výnos z pokut, by mohl být postoj k věci u úředních osob podílejících se na vydání napadeného rozhodnutí ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119). Ostatně, žalobce sám žádné takové konkrétní podezření neuvádí, námitku vznáší pouze v obecné rovině bez judikaturou požadovaného podezření.

[50] Námitka porušení práva stěžovatele na vyjádření se k podkladům rozhodnutí není opodstatněná. Dle § 36 odst. 3, věty před středníkem, správního řádu *platí, že není-li stanoveno jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*

[51] Toto ustanovení správního řádu bylo již vyloženo celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to i ve vztahu k přestupkovému řízení. Zmínit lze

např. rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 - 29, kde bylo uvedeno následující: „V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 1. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 As 24/2009 - 65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, čj. 3 As 12/2012 - 21).“

[52] Podstatné okolnosti posuzované věci se od citovaného rozsudku nijak neliší. V předvolání k ústnímu jednání bylo v poučení uvedeno, že je stěžovatel povinen se včas dostavit na určené místo a že pokud se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu, může být přestupek projednán i bez jeho účasti. Dále byl stěžovatel poučen, že má před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k jeho podkladům, že bude mít právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Po skončení ústního jednání nebyly opatřovány žádné další podklady pro rozhodnutí.

[53] Soud proto neměl sebemenší důvod se odchýlit od závěrů vyslovených v citované části rozsudku č. j. 8 As 54/2013 - 29. Ostatně k obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 As 177/2012 - 28.

[54] Soud se zcela ztotožňuje s vypořádáním námitky ve věci materiálního znaku přestupku. Zájem společnosti byl ohrožen jednáním stěžovatele, který s vozidlem překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Nemuselo dojít ke škodě na zdraví či majetku nebo k přímému ohrožení konkrétního účastníka silničního provozu. Zájem společnosti byl narušený již jen tím, že jednáním stěžovatele vzniklo potenciální nebezpečí pro jiné účastníky provozu, případně pro něho samého. Pravidla silničního provozu totiž působí preventivně. Správnímu orgánu I. stupně a žalovanému nelze v posouzení materiální stránky projednávaného přestupku nic vytýkat. Žalovaný své odůvodnění podpořil rozhodnutími Nejvyššího správního soudu, která se naplněním tohoto znaku zabývala. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je vyčerpávající a je opřeno o dlouhodobou a ustálenou judikaturu.

[55] Shodně se správními orgány soud považuje rekonstrukci činu za nadbytečnou. Podle judikatury Ústavního soudu (srov. kupř. rozhodnutí ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne

24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 569/03, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, a ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03) lze neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení z hlediska věcného obsahu odůvodnění založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Druhým je argument, podle kterého důkaz není způsobilý ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.

[56] Žalobce navrhoval rekonstrukci k určení brzdné dráhy. Žalovaný odmítl provést tento důkaz pro nadbytečnost. S tímto právním závěrem se soud ztotožňuje. Skutkový stav byl prokázán dostatečně v souladu s požadavky kladenými § 3 a § 50 a násl. správního řádu. To znamená především tak, aby o zjištěném stavu nebyly důvodné pochybnosti, a ty v daném případě dle soudu nebyly.

[57] Shodně soud přistoupil i k žalobní námitce, že nebyl proveden výslech zasahujících policistů. Správní orgány neměly důvod mít pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření, a to ani tehdy, pokud neprovedly kontrolní výslech policistů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50). Za takových okolností nebyl žádný důvod k provádění výslechu zasahujících policistů, nepřispěl by k objasnění věci a byl by nadbytečný.

[58] Dále shodně soud vyhodnotil námitku neprovedení výslechu žalobce ve správním řízení. Žalobce měl možnost se k věci vyjádřit při ústním jednání anebo písemně kdykoli do vydání rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně. Což ostatně činil, zejména cestou odvolání. Žádných dalších příležitostí vyjádřit se nevyužil, ačkoliv mu byl příkaz doručen do vlastních rukou dne 19. 8. 2015 a rozhodnutí o přestupku bylo vydáno dne 12. 11. 2015, tj. téměř tři měsíce po obdržení příkazu a dokonce více než čtyři měsíce po spáchání přestupku, jehož zjištění na místě byl žalobce přítomen (nešlo například o záznam z kamery, ale o zastavení policejní hlídkou a žalobce záznam o přestupku podepsal). Ostatně, žalobce neuvedl, čím by přispěl jeho výslech v daném případě ke zjištění skutkového stavu, co by jím mělo být prokázáno.

[59] Nebylo prokázáno, že žalobce se jako řidič vyměnil mezi spácháním přestupku a zastavením vozidla hlídkou Policie ČR s jinou osobou. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 29. 6. 2015 bylo po zjištění překročení nejvyšší dovolené rychlosti předmětné vozidlo zastaveno předepsaným způsobem se zapnutým výstražným světelným zařízením a nápisem STOP POLICIE. Po ztotožnění žalobce podle občanského průkazu a vyslovení nesouhlasu žalobce s přestupkem bylo sepsáno oznámení přestupku, které žalobce podepsal, ale písemně se do něj nevyjádřil. Podle záznamu bylo v době měření rychlosti denní světlo (přestupek byl spáchán v 17.03 h dne 29. 6. 2015), počasí jasné a provoz na silnici byl mírný. V žádném případě podle úředního záznamu nemohlo dojít k záměně vozidel. Ručně

psané oznámení sepsali policisté pprap. M. Ž. a pprap. M. D. a úřední záznam sepsal zasahující policista pprap. Bc. T. V.. Podle oznámení přestupku ze dne 30. 6. 2015 předmětné vozidlo řídil žalobce.

[60] Z uvedeného se podává, že rychlost žalobcova vozidla byla změřena automaticky rychloměrem umístěným v policejním vozidle, které dojelo vozidlo žalobce. Podle podkladů napadených rozhodnutí vozidlo řídil žalobce. Z podkladů sepsaných policisty ani soudu neplyne pochybnost o tom, že zastavili vozidlo žalobce, který vozidlo řídil. Ačkoli žalobce odmítl vyjádřit se do záznamu o přestupku, podepsal jej. Jeho podpis na oznámení je shodný s jeho podpisy ve správním a soudním spise. Pak je stěží představitelné, že by za dané situace v případě, že by došlo k výměně řidičů, žalobce toto policistům nesdělil a záznam podepisoval. Přesto tak učinit mohl, ale pak na sebe vzal riziko důvodného posouzení takového tvrzení jako účelového a zcela nedůvěryhodného a dále na sebe přenesl břemeno prokázání tohoto tvrzení či alespoň vznesení takových pochybností, aby byl důvod pokračovat v dokazování; to se však v souzené věci nestalo (z rozsáhlé judikatury srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, bod 24, o přenesení důkazního břemene).

[61] Uvedenou námitku nepochybně žalobce mohl uplatnit již v řízení před správním orgánem I. stupně, přičemž je ale „*obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60). V dané věci sice platí, že žalobce může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání. Avšak pokud žalobce uplatnil nejen celou „*paletu námitek*“, ale dokonce všechny námitky až v odvolání, a to zejména uvedenou námitku týkající se pochyb o výsledcích měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla, neodpovídá takový postup žalobce základnímu smyslu a účelu odvolacího řízení. Žalobcem zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru.

[62] Neopodstatněná je námitka žalobce, že nenaplnil skutkovou podstatu projednávaného přestupku. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1*.

[63] Provedeným dokazováním bylo postaveno na jisto, že žalobce překročil dovolenou rychlost v obci o 12 km/h. To bylo prokázáno ručně psaným oznámením přestupku, oznámením přestupku ze dne 30. 6. 2015, úředním záznamem ze dne 29. 6. 2015 a automatickým záznamem přestupku z rychloměru RAMER 10 C, který byl kalibrován a ověřen k použití do 26. 4. 2016 (podle ověřovacího listu ze dne 27. 4. 2015). Automatický záznam z rychloměru obsahuje jasnou a čitelnou fotografii

vozidla žalobce a registrační značku tohoto vozidla. Jde o důkaz pořízený přístrojem a nezávisí na subjektivním posouzení skutečností. Z fotografie je rovněž zjevné, že při jeho zachycení na obrazový záznam nebyla mezi rychloměrem a vozidlem žádná překážka. Správní orgány neměly důvod mít pochybnosti o kvalitě a objektivitě měření, a to ani tehdy, pokud neprovedly kontrolní výsledky policistů a nezařadily mezi podklady pro rozhodnutí návod k obsluze měřicího zařízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50). Soud dodává, že žalobce výslovně netvrdil ani ve správním řízení ani v žalobě, že jel v souladu s pravidly silničního provozu (tzn. v daném místě nejvíce 50 km/h), příp. jakou rychlostí jel.

[64] Překročení maximální dovolené rychlosti bylo v posuzované věci doloženo záznamem z radarového měření. Takový výstup představuje dostatečný důkaz o rychlosti, kterou se automobil pohyboval, nejsou-li z okolností případu patrné pochybnosti o vypovídací hodnotě či správnosti takového důkazu nebo nebyl-li záznam relevantně zpochybněn. Ze záznamu z radarového měření je patrné, jaké vozidlo bylo měřeno, kde a kdy došlo k měření a jaká je v daném úseku nejvyšší dovolená rychlost. To ostatně odpovídá i místu přestupku specifikovanému ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

[65] Žalobce v řízení před správními orgány ani v řízení před krajským soudem neuvedl žádné konkrétní námitky, které by správnost provedeného měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnily. Takovéto pochybnosti nejsou patrné ani z žádných jiných okolností případu. Ostatně záznam z radarového měření se svou kvalitou a obsahem nijak neodlišuje od výstupů z radarových měření, s nimiž soud v rámci své úřední činnosti přichází do kontaktu. Způsob měření rychlosti z jedoucího vozidla je v maximální míře automatizován. Žádné doplňování dokazování ať už výpověďmi zasahujících policistů či jinak nebylo nutné. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn. Nebylo proto dále třeba se ani zabývat povětrnostními vlivy, stavem vozovky, viditelností v daném místě, ani tím, zda policisté měli ve vozidle potravinu. Ostatně, žalobce k daným okolnostem konkrétně neuvedl, jakým způsobem by měly měření rychlosti ovlivnit.

[66] Nelze ani souhlasit s žalobní námitkou, že se správní orgány bezdůvodně nezabývaly otázkou vlastnictví rychloměru, včetně toho, kdo zpracovává data z rychloměru, jak se počítá rychlost měřeného vozidla, kdo a kde archivuje data z rychloměru. Soud konstatuje, že za zjištěného skutkového stavu bylo nadbytečné zabývat se detailně otázkou, kdo je vlastníkem rychloměru (v daném případě je vlastníkem Policie ČR, která je jako vlastník měřidla označena i v ověřovacím listu autorizovaného metrologického střediska č. 70/15) a bez právního významu je také zabývat se zbylými nadnesenými otázkami, když bylo prokázáno ověřovacím listem, že autorizované metrologické středisko Ramet a. s. provádí zkoušky měřidla, které, jak vyplývá z ověřovacího listu, prokázaly, že předložený silniční rychloměr Ramer 10C 12/0037 má požadované metrologické vlastnosti. Ověřovací list byl do správního spisu doložen a důkaz touto listinou byl proveden při ústním jednání dne 21. 9. 2015.

[67] Soud souhlasí s právním závěrem správních orgánů, že pochybnosti nevzbuzuje místo spáchání přestupku. Dostatečné je dle soudu i označení místa spáchání přestupku u domu č. 121 v obci Lutín, ve směru jízdy k obci Hněvotín. V automatizovaném záznamu o přestupku jsou navíc vyznačeny i souřadnice GPS.

[68] Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí mj. obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Ostatně, žalobce nenamítá, že by skutek mohl být zaměněn s jiným, což je hlavním účelem dostatečně přesného vymezení místa (stejně jako času a způsobu spáchání). Jak vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je, *...aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.*

[69] Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, uvedl, že místo spáchání přestupku lze vymezit např. za pomoci uvedení čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním v blízkosti stojícího dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS, přičemž vadou výroku není ani neuvedení směru jízdy vozidla. Ve věci sp. zn. 5 As 88/2016 Nejvyšší správní soud akceptoval označení místa spáchání přestupku *„na pozemní komunikaci v Hradci Králové v ul. Pražská (v blízkosti kostela)“* s odkazem, že i soudu v Hradci Králové je známo, jaké jsou místní poměry.

[70] Z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu lze poukázat rovněž na rozsudek ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 248/2016 – 31, podle kterého je dostatečné označení přestupku ve výroku takto: *„Dne 21. 11. 2014 ve 20:35 na silnici I. tř. č. 26 v obci Březí ve směru na obec Dražnov, jako řidič motorového vozidla Volvo V70, RZ 5P8 7124 za jízdy držel v ruce hovorové zařízení.“*

[71] Není pravdivé tvrzení žalobce, že k místu přestupku nebyl proveden žádný důkaz. Místo přestupku je jednoznačně vymezeno jak shora citovanými oznámením přestupku a úředním záznamem, tak automatizovaným záznamem z rychloměru, kde jsou uvedeny přesné souřadnice GPS. Dokazování těmito listinami bylo provedeno při ústním jednání dne 21. 9. 2015.

[72] Nedůvodná je námitka, že žalobce byl krácen na svých právech provedením ústního jednání v jeho nepřítomnosti. Jak uvedli žalovaní i správní orgán I. stupně, žalobce se bez náležité omluvy k jednání nedostavil a tak byly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce. O tom byl ostatně žalobce v předvolání poučen. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o *přestupku*

*koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Žalobce nepožádal o přeložení termínu na dřívější den. Posouzení důležitosti důvodu svěčil zákonodárce správnímu orgánu a jeho správnímu uvážení při výkladu neurčitého právního pojmu *náležitá omluva* a *důležitý důvod* omluvy. Podle § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. soud správní uvážení nepřezkoumává, pokud správní orgány nepřekročily jeho meze nebo jej nezneužily. V daném případě soud při výkladu uvedených neurčitých právních pojmů nezjistil ani překročení mezí správního uvážení, ani jeho zneužití. Ostatně ani žalobce vůbec nekonkretizuje, jak a čím měly být zneužity či překročeny. Žalobce za dané situace nemohl legitimně očekávat, že přestupek nebude správní orgán dne 21. 9. 2015 projednávat.*

[73] S ohledem na průběh celého správního řízení u správních orgánů obou stupňů je třeba vykládat uvedené neurčité právní pojmy v kontextu celé situace, včetně zjištěného skutkového stavu, obsahu námitek a jednání obviněných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 - 99, podle kterého *důležitost důvodu omluvy obviněné z přestupku a jejího zástupce (advokáta) z neúčasti u ústního jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek), o jak dlouhý pobyt advokáta (zástupce) v zahraničí jde, zda ze spisu či jiných skutečností nevyplývá jakákoliv obstrukční snaha či potřeba obviněné z přestupku nebo jejího zástupce působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod.)* V souzené věci podle soudu žalobce relevantní důležitý důvod omluvy s ohledem na celý průběh správního řízení neuvedl a především svá tvrzení dostatečně nedoložil.

[74] Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že byl ve správním řízení přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci. Skutečnost, že měřené vozidlo řídil žalobce, byla jednoznačně prokázána oznámením o přestupku sepsaným na místě, při jehož sepisování policisté identifikovali žalobce. V tomto oznámení, které je založeno ve spise, figuruje žalobcovo jméno, datum narození, bydliště, číslo občanského průkazu, rodné číslo a číslo řidičského průkazu. Je tedy zjevné, že totožnost žalobce byla ověřena jak z jeho občanského průkazu, tak z jeho řidičského průkazu. Navíc žalobce záznam o přestupku podepsal. Skutkové verzi žalobce o výměně se svým spolujezdcem, předestřené až v žalobě, soud z výše uvedených důvodů neuvěřil.

[75] Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemá žádný vliv skutečnost absence odůvodnění, proč policisté měřili rychlost projíždějících vozidel právě v daném místě. Takovou náležitost rozhodnutí neukládá přezkoumávanému rozhodnutí žádné zákonné ustanovení ani obvyklá praxe správních orgánů. Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného v bodě 13 napadeného rozhodnutí, že pravomoc Policie ČR k uvedené činnosti je dána v § 79a věty první zákona o silničním provozu, podle kterého *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost*

vozidel. Úsek, kde byla rychlost žalobci naměřena, je pozemní komunikací a důvod, proč zde byla rychlost měřena, je i dle soudu zvýšení bezpečnosti provozu v daném místě, neboť jde o místo v obci. Zájem na zvýšené bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích v obci vyplývá z povahy tohoto místa, tj. zastavěného území, kde je zvýšený pohyb osob a kde platí zásadně jiná pravidla pro provoz na pozemních komunikacích než mimo území obce (např. v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu obecně stanovená nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h a mnohá další specifika dle téhož zákona).

[76] Ke spáchání předmětného přestupku postačuje zavinění z nedbalosti, to bylo uvedeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Podle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl*. Jak uvedl žalovaný, žalobce je držitelem řidičského oprávnění, má tedy způsobilost k řízení motorových vozidel, a nebyla zde žádná okolnost vylučující jeho odpovědnost. Oba znaky nedbalosti podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích žalobce naplnil. Nešlo o výjimečný příkaz (dopravní značku), nejvyšší dovolená rychlost v obci je obecným pravidlem. Zaviněním žalobce byla pokryta celá skutková podstata projednávaného přestupku.

[77] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.

[78] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 28. července 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně